

РОЗДІЛ 2 «КОНСТИТУЦІЙНЕ ПРАВО; МУНІЦИПАЛЬНЕ ПРАВО»

УДК 342.7.

Кругова С.С.,

*аспірантка Інституту держави і права
імені В.М. Корецького НАН України***КОНСТИТУЦІЙНІ ГАРАНТІЇ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ РІВНОСТІ ПРАВ І СВОБОД
ЖІНОК ТА ЧОЛОВІКІВ**

У статті проаналізовано конституційні гарантії забезпечення рівності прав і свобод жінок та чоловіків. Виокремлено класифікацію таких гарантії та охарактеризовано зміст кожної з них. З'ясовано роль і значення кожної конституційної гарантії забезпечення рівності прав і свобод жінок та чоловіків у системі інших конституційних гарантії.

Ключові слова: конституційне законодавство, конституційні гарантії, рівність прав і свобод, конституційні права жінок, правові норми.

В статье проанализированы конституционные гарантии обеспечения равенства прав и свобод женщин и мужчин. Выделено классификацию таких гарантий и охарактеризовано содержание каждой из них. Выяснена роль и значение каждой конституционной гарантии обеспечения равенства прав и свобод женщин и мужчин в системе других конституционных гарантий.

Ключевые слова: конституционное законодательство, конституционные гарантии, равенство прав и свобод, конституционные права женщин, правовые нормы.

In the article the constitutional guarantees of equality of rights and freedoms of women and men are analyzed. The classification of such guarantees is distinguished and the content of each of them is characterized. The role and significance of each constitutional guarantee of ensuring equality of rights and freedoms of women and men in the system of other constitutional guarantees has been clarified.

Keywords: constitutional legislation, constitutional guarantees, equality of rights and freedoms, constitutional rights of women, legal norms.

Рівність прав та свобод чоловіків й жінок є одним із проявів демократичності держави та справедливого й правового законодавства. Однак, нормативно-правового закріплення такої рівності недостатньо для створення належних умов їх реалізації чи захисту. Одним із найбільш дієвих інструментів, що сприятимуть втіленню є правові гарантії, оскільки саме вони сприяють здійсненню рівних прав чоловіками й жінками, правомірній поведінці збоку посадових осіб органів публічної влади, допомагають розподілити трудове навантаження згідно з нормативними вимогами й фізичними можливостями чоловіків й жінок, а також й забезпечать процес притягнення до відповідальності у випадку порушення правових норм щодо такої рівності. Відповідно й дослідження правових гарантії рівності прав та свобод надасть можливість їх систематизувати, виділити основні властивості та зрозуміти їх сутність, що надалі й дозволить вдосконалити, як практичну діяльність щодо реформ законодавства, так й науково-теоретичну щодо спеціалізованих досліджень окремих напрямів гарантування рівності прав чоловіка та жінки.

Гарантії забезпечення рівності прав та свобод чоловіків та жінок повинні бути забезпеченні на найвищому юридичному рівні, що дозволить визначити їх пріоритет, а також й виділити правові межі та мету застосування. Відповідно, дослідження тих гарантії, що передбачені у Конституції України, дозволить виділити обов'язкові гарантії, що повинні бути деталізовані на рівні законодавства. Крім того, аналіз конституційних гарантії надасть можливість зрозуміти,

яким чином вони співвідносяться із нормами права, які особливості їх закріплення. На основі результатів дослідження, можливо буде дійти висновку про основні способи втілення забезпечення рівності та визначити сфери, де гарантування рівності потребує саме активних дій з боку органів публічної влади.

На науково-теоретичному рівні дослідженням окремих питань конституційних та законодавчих гарантій рівності прав та свобод чоловіків та жінок займалися наступні учені: К. Б. Айріян, Н. В. Аніщук, О. П. Васильченко, О. І. Вінгловська, Т. С. Ганзицька, Ю. А. Гончарова, Т. Р. Деметрадзе, Т. І. Длугопольська, Т. В. Жалій, Г. С. Журавльова, Н. В. Коленда, Я. Ю. Лаган, О. О. Лосіхін, Р. П. Луцький, Т. В. Миронюк, Н. М. Оніщенко, І. К. Похловська, Т. М. Розумей, І. І. Романюк, О. Ф. Фрицький, Н. В. Ченшова, К. І. Чижмарь, І. В. Шульженко.

Конституційними гарантіями у контексті досліджуваної тематики є наступні:

- конституційні гарантії забезпечення можливості рівного втілення прав та свобод чоловіками й жінками (гарантії наявності права на рівність, гарантія рівних прав у сімейному житті, гарантія рівної можливості реалізації виборчих та політичних прав, гарантії рівних трудових прав)

- конституційні гарантії забезпечення втілення прав та свобод щодо рівності чоловіків та жінок (діяльність ВРУ щодо прийняття законодавчих актів, що встановлюють рівні права та свободи чоловіків та жінок; діяльність Уповноваженого з прав людини щодо контролю за рівністю прав та свобод чоловіків та жінок та щодо подання звернень про порушення рівності до правоохоронних органів України; діяльність КМУ щодо визначення державної політики розвитку рівності прав та свобод чоловіків й жінок та напрямків й способів її реалізації; діяльність Президента України щодо контролю за відповідністю нормативно-правових актів праву на рівність визначеному Конституцією України)

Досліджуючи конституційні гарантії забезпечення можливості рівного втілення прав та свобод чоловіками й жінками найперше слід звернути увагу на дві взаємопов'язані норми права у ст. 21 та 24 Конституції України, оскільки саме вони мають загальноспрямовуючий характер та визначають основу для подальшого втілення рівності у законах. Так, відповідно до ст. 21 Конституції України, усі люди є вільні і рівні у своїй гідності та правах. Права і свободи людини є невідчужуваними та непорушними [1]. Аналізуючи їх зміст, можливо дійти висновку, що автоматично виникає й взаємний обов'язок у чоловіка та жінки визнавати таку рівність та поважати права, що уже є гарантією. Крім того, вказівка на невідчужуваність та непорушність можливо теж розглядати саме як гарантії, оскільки наявність даних ознак свідчить про неможливість обмеження прав, свобод чи інтересів, приниження гідності й честі на основі приналежності до певної статті.

Разом з тим, однією із найбільших проблем є тлумачення рівності, оскільки це безпосередньо впливатиме на те, що ж забезпечує гарантія. З даного питання Р. П. Луцький вказує, що розмежування понять «фактична рівність» і «формальна рівність» і наголошує, що право, втілене в принципі формальної рівності, є найефективнішим регулятором суспільного життя поряд з іншими соціальними регуляторами (мораллю, релігійними нормами, звичаями тощо). Принцип формальної рівності передбачає, що реальні суб'єктивні права є нерівними. Формальна рівність прав полягає в абстрактності можливостей отримати певні права: право на освіту, житло, гідну оплату праці, якісне медичне обслуговування, утвердження гендерної рівності тощо. Р. П. Луцький вказує, що скрізь, де діє принцип формальної рівності, діє правове начало. Відсутність принципу рівності свідчить про відсутність права як такого [2, с. 102]. Дане твердження автора в контексті саме рівності чоловіка та жінки є не зовсім вірним. Дійсно, якщо розглядати чоловіка та жінку, без прив'язки до статті, то їх можливості реалізувати певні права будуть залежати від різних життєвих ситуацій. Однак, в межах даного дослідження, гострою є проблема саме об'єднання формальної рівності із фактичною. Відповідно, наявність даної норми є гарантією того, що формальна рівність, яка закріплена у конституційному приписі, буде втілена й фактично,

від чого й, власне, залежить можливість жінок реалізовувати себе у публічних сферах, а чоловіків у приватних. Без даної гарантії, особи зможуть впливати лише на ті сфери життя, що відповідають гендерним стереотипним уявленням.

Більш деталізовано дана гарантія розкривається у ст. 24 Конституції України, де визначено, що громадяни мають рівні конституційні права і свободи та є рівними перед законом. Не може бути привілеїв чи обмежень за ознаками статі. Рівність прав жінки і чоловіка забезпечується: наданням жінкам рівних з чоловіками можливостей у громадсько-політичній і культурній діяльності, у здобутті освіти і професійній підготовці, у праці та винагороді за неї; спеціальними заходами щодо охорони праці і здоров'я жінок, встановленням пенсійних пільг [1]. Досліджуючи гарантію, що визначена даною нормою виникає питання щодо співвідношення рівності й особливої уваги до прав жінки. Така ситуація викликана історичним розвитком прав жінки, які ще й досі потребують більш детального законодавчого забезпечення. Відповідно сутністю даної гарантії є забезпечення можливості реалізовувати свої права у різноманітних сферах суспільного життя. У науково-практичному коментарі до Конституції України вказується наступне твердження щодо даної норми: положення про рівність громадян перед законом дозволяє не обмежувати юридичну рівність тільки конституційними правами і свободами, а це означає, що всі без винятку права і свободи громадян, які закріплені в законах, а також у підзаконних нормативних актах, мають бути рівними. Вказівка на це є відповідною міжнародному праву, європейським стандартам, загальнолюдським цінностям [3, с. 166]. Тобто, виникає й новий специфічний елемент гарантії, що полягає у рівності перед законом. Крім того, чоловіки та жінки мають рівні можливості не лише використовувати права, що вміщені у законі, але й рівно зобов'язані виконувати обов'язки, що у ньому вміщені. Дана норма означає й рівні підстави притягнення до юридичної відповідальності, а також й її розмір, який заборонено змінювати із причин іншої статті. Варто зауважити, навіть на сьогодні законодавство містить приписи, що використовують різну міру відповідальності за однаковий за своєю сутністю злочин, залежно від того, особа якої статті його здійснила. Відповідно, дана частина ще не змогла в повній мірі реалізуватись та виконувати функцію забезпечення, що пов'язано із не завжди досконалим механізмом забезпечення, який не містить більш детального опису саме даної сторони у наступних законах. Тож, сутність гарантії забезпечення наявності права на рівність полягає у конституційному встановленні однакових можливостей та рівного розподілу обов'язків між суб'єктами права незалежно від їх статі. Важливо, що така рівність може забезпечуватись різними способами, що і спричиняє необхідність у наступній диференціації.

Конституційними нормами встановлено й гарантії рівності у сімейному житті, можливості доглядати за дітьми й реалізовувати свої права на батьківство та материнство у рівній мірі. Так, саме ст. 24 Конституції України визначено, що рівність прав жінки і чоловіка забезпечується створенням умов, які дають жінкам можливість поєднувати працю з материнством; правовим захистом, матеріальною і моральною підтримкою материнства і дитинства, включаючи надання оплачуваних відпусток та інших пільг вагітним жінкам і матерям [1]. Як уже було неодноразово наголошено, гендерні стереотипи можуть стосуватись не лише жінок, але й чоловіків. Проголошуючи рівність, необхідно й також визначити аналогічне право чоловіків, лише у даному випадку сама гарантія дійсно буде забезпечувати рівність прав.

Відповідно, ще однією гарантією забезпечення можливості рівного втілення прав та свобод у сімейному житті є ст. 51 Конституції України, де визначено, що шлюб ґрунтується на вільній згоді жінки і чоловіка. Кожен із подружжя має рівні права і обов'язки у шлюбі та сім'ї. Сім'я, дитинство, материнство і батьківство охороняються державою [1]. Дана гарантія є одним із найбільш яскравих прикладів застосування балансу між забезпеченням прав чоловіка та жінки. Так, вільна згода чоловіка та жінки є гарантією того, що шлюб не порушує права кожного із них, а також виступає гарантією рівності умов, що необхідно реалізувати для вступу у шлюб. Крім того, В. І. Борисова тлумачить вільну згоду, як таку, де і жінка, і чоловік, які, за правилом, досягли

шлюбного віку, усвідомлюють значення своїх дій і їх наслідки. Однак згода не може вважатися вільною, коли вона дається під впливом фізичного чи психічного насильства з боку інших осіб [3, с. 384]. Варто вказати, що охорона батьківства та материнства державою теж здійснюється на засадах рівності, хоче про це й не вказано безпосередньо, розміщення даної норми у статті, яка забезпечує рівність у сімейному житті свідчить саме про це.

У своєму дослідженні гендерної рівності Н. М. Оніщенко визначає, що принцип рівності може бути об'єктом вивчення з різних сторін наукового пізнання, під різними кутами зору, залежно від різних форм життєдіяльності людини, зокрема: принцип економічної рівності (рівність розподілу); принцип юридичної рівності (процедурна рівність); принцип рівності прав і можливостей жінок і чоловіків (гендерна рівність); принцип рівності як відсутність будь-якої дискримінації (рівність не залежно від сексуальної орієнтації) тощо [4, с. 5]. Відповідно, можливо дійти й висновку про необхідність існування конституційних гарантій у даних сферах, що забезпечували б можливості реалізації. Однак, погоджуючись із автором, щодо розподілу, слід все ж звернути увагу й на конституційний рівень. Відповідно, саме конституційні гарантії існують для найбільш важливих та вразливих суспільних відносин. Особливо, якщо це стосується відносин приватних, де вплив держави є мінімальним. Тож, сутністю гарантії рівних прав та свобод у сімейному житті є встановлення рівних за сутністю умов, можливостей та обов'язків чоловіків та жінок, що перебувають у шлюбі, а також й їх можливостей щодо виховання спільних дітей. Рівність прав та свобод полягає не у визначенні тотожних прав, але у однаковому за своїм обсягом правовому статусу осіб, що вступають або перебувають у шлюбі, а також у забороні до будь-якого примушення до виконання певної дії чи діяльності та застосуванні фізичного чи психологічного насильства до чоловіка або ж жінки задля цього.

Гарантії уже щодо публічної сфери, а саме виборчих й політичних прав закріплені у ст. 36 та 71 Конституції України, де забезпечуються гарантії можливості бути членом політичної партії та брати участь у виборах [1]. Однак слід й визначити, що вказівка на рівність, в контексті прав й свобод чоловіків та жінок, у даному випадку, зроблена саме задля встановлення рівних прав останніх, які тривалий час не мали аналогічних прав. Разом з тим, сутністю даної гарантії є не лише забезпечення через проголошення, але й реальна здатність гарантувати втілення даних прав через значну деталізацію на рівні законів, а також й визначення відповідної компетенції органів публічної влади, що теж є видом гарантій. Крім того, особливістю саме гарантій у політичній та виборчій сфері є необхідність їх постійного закріплення щодо кожного із видів прав, як то право на участь в політичній партії або ж бути народним депутатом України. Така ситуація пов'язана із відокремленим виборчим процесом та спеціальними процедурами у кожному з яких рівність прав чоловіків та жінок потребує спеціальних заходів від створення рівних можливостей до визначення кількісного співвідношення між жінками й чоловіками на посадах. Тож, сутність конституційної гарантії рівної можливості реалізації виборчих та політичних прав розкривається через створення умов участі у політичному житті, як чоловіків, такі жінок. Оскільки, дана рівність повинна бути забезпечена не лише формально, але й фактично для подальшого представлення інтересів кожної статі на місцевому чи державному рівні, то повинні здійснюватися й активні дії з боку органів публічної влади щодо її встановлення через запровадження необхідного мінімуму представлення, а також й через перешкоджання діянням щодо порушенням політичних й виборчих прав за ознакою статі.

Гарантії рівності трудових прав встановлені у ст. 38 й 43 Конституції України, де визначаються гарантії рівної можливості реалізації права на працю, в тому числі й державних органах та органах місцевого самоврядування [1]. Трудові відносини є одними із найбільш поширених, а отже імовірність правопорушень у ній, в тому числі щодо рівності чоловіків та жінок є значно більшою. Трудові права жінок й чоловіків мають власну специфіку, а отже рівність буде полягати не в однакових робочих місцях чи формі, але у однакових можливостях та здатності до їх втілення, якій заборонено перешкоджати. Крім того, дана гарантія вказує на обов'язковий

допуск суб'єктів до здійснення владних повноважень без застосування ознаки статі, що дозволяє стверджувати й забезпечення політичних прав та їх взаємозв'язок. Отже, сутністю конституційних гарантій, у даному випадку, є проголошення існування самого права, а отже порушенням буде вважатись не лише невиконання певного обов'язку встановленого у нормі права, але й пасивні дії, які за своєю сутністю є дискримінаційними щодо прав на достойний рівень життя, охорону праці, рівні умови праці або ж її оплату.

Тож, на основі проаналізованих нормативно правових актів можливо дійти висновку, що конституційні гарантії забезпечення можливості рівного втілення прав та свобод чоловіками й жінками володіють наступними особливостями:

1. Поліконцептуальність пояснюється постійною трансформацією та розвитком змісту норм права, що вміщують гарантії забезпечення рівності прав та свобод чоловіків й жінок
2. Системний характер, що полягає у наявності логічно-теоретичних зв'язків між конституційними нормами та практичного зв'язку між гарантіями рівності щодо впливу на суспільні відносини за участю чоловіків та жінок.
3. Нон-фігуративність засобів втілення гарантій, що пояснюється узагальненим характером правових гарантій забезпечення рівності прав та свобод чоловіків й жінок у конституції України

Поліконцептуальність, як особливість гарантій забезпечення можливості рівного втілення прав та свобод чоловіками й жінками пов'язана із значним різноманіттям наукових підходів до тлумачення змісту правових норм, оскільки такі, як визначають конкретне право особи, так й принцип його застосування, а також й основну мету правового регулювання певного виду суспільних відносин. Так, до прикладу, уже згадувана правова норма щодо рівності перед законом, може й тлумачитись у всіх вищенаведених формах. Разом з тим, саме в контексті гарантій забезпечення найбільше значення має поєднання таких значень, що й допомагають більш точно визначити зміст гарантій за допомогою встановлення чітких рамок поняття, а також визначення вірного порядку забезпечення, що власне, й здійснюється за допомогою принципів. Тож, поліконцептуальність гарантій забезпечення можливості рівного втілення прав та свобод чоловіками полягає у необхідності застосування та поєднання усіх значень правової норми задля найбільш результативного та швидкого її втілення, яке б не призвело до колізій та невірного тлумачення.

Щодо системного характеру конституційних гарантій, то він безпосередньо пов'язаний із найвищою юридичною силою самої Конституції, а отже усі гарантії, що закріплені у правових нормах є визначальним для подальшого їх розвитку на рівні законодавства. Таким чином, саме конституційні виконують об'єднуючу функцію та допомагають утворити подальшому належний механізм забезпечення рівності. У поєднанні із попередньою ознакою, яка допомагає віднайти вірну мету застосування гарантій, систематизуючий характер надає можливість утворити послідовний та повноцінний процес забезпечення рівності.

Досліджуючи таку ознаку, як нон-фігуративність засобів втілення гарантій, слід наголосити, що дана ознака пояснюється саме розміщенням їх у Конституції України, оскільки остання містить у собі лише загальні та цілеспрямовуючі правові норми. Відповідно, саме дані функції є й пріоритетними при виділенні гарантій забезпечення можливості втілення рівних прав та обов'язків чоловіка й жінки. Разом з тим, відсутність чітких саме конституційних засобів є негативною рисою, оскільки створює двозначності щодо можливих способів їх втілення, необхідних шляхів та напрямів забезпечення, які не завжди можуть співпадати із метою саме конституційної гарантій.

Отже, дане дослідження допомогло з'ясувати, що конституційні гарантії забезпечення можливості рівного втілення прав та свобод чоловіками й жінками є основою для наступного розвитку законодавчих гарантій, а також й механізмів забезпечення рівних можливостей реалізації, охорони та захисту прав й свобод чоловіка та жінки. Крім того, саме аналіз конституційних гарантій дає можливість з'ясувати й загальний стан забезпечення та виявити ті

гарантії, що найбільше потребують реалізації саме на рівні законодавства. Виділені особливості даних гарантій дозволяють стверджувати й про специфічність даних гарантій через направленість лише на рівність прав й свобод чоловіків та жінок та через використання власних методів й термінології щодо забезпечення такої рівності.

Наступним видом є конституційні гарантії забезпечення втілення прав та свобод щодо рівності чоловіків та жінок. Дані гарантії стосуються забезпечення конституційно-правовими нормами діяльності органів публічної влади. Важливо розуміти, що не усі органи, які згадуються у Конституції України є гарантіями забезпечення саме на конституційному рівні, оскільки велика кількість із них є спеціалізованими, а отже не можуть виконувати загальне забезпечення. Тож, насамперед, до даного виду гарантій відносяться правові норми, що регулюють діяльність Верховної Ради України. В контексті рівності прав та свобод чоловіків й жінок слід визначити, що лише законами, які приймати має право лише ВРУ відносяться питання основи соціального захисту, форми і види пенсійного забезпечення; засади регулювання праці і зайнятості, шлюбу, сім'ї, охорони дитинства, материнства, батьківства; виховання, освіти, культури і охорони здоров'я; екологічної безпеки [1]. Так, саме ВРУ визначає основні стандарти щодо рівності прав чоловіків та жінок, визначає можливі межі їх обсягу та захисту з боку держави. Відповідно, даною нормою визначається гарантія щодо неможливості неправової зміни правового статусу щодо рівності чоловіків та жінок. Хоча, безпосередньо, у змісті норми не згадано рівність, однак охоплено основні сфери життя де можливі прояви дискримінації, а також й визначено, що батьківство є таким же важливим, як і материнство.

Пов'язаною із ВРУ, однак відокремленою є діяльність Уповноваженого з прав людини, оскільки саме парламент призначає на посаду та звільняє його з посади, а також заслуховує його щорічні доповіді про стан дотримання та захисту прав і свобод людини в Україні; Уповноважений є інструментом здійснення парламентського контролю у межах, визначених цією Конституцією та законом [1]. До компетенції Уповноваженого з прав людини входить також й розгляд питань щодо проявів дискримінації. Разом з тим, слід й зазначити, що в основному йде мова про дискримінаційну поведінку стосовно жінок. Відповідно, до основних проблем можливо віднести відсутність механізмів, які допомагали б розглядати справи рівноцінно. Дана проблема пов'язана не лише із діяльністю Уповноваженого, так відповідно до ст. 20 Закону України «Про Кабінет Міністрів України» до повноважень КМУ входить забезпечення проведення державної політики у сферах охорони здоров'я, санітарно-епідемічного благополуччя, охорони материнства та дитинства, освіти, фізичної культури і доступність для громадян послуг медичних, освітніх та фізкультурно-оздоровчих закладів [5]; а також ст. 34 Закону України «Про місцеве самоврядування в Україні» до повноважень місцевої ради входить вирішення відповідно до законодавства питань про надання пільг і допомоги, пов'язаних з охороною материнства і дитинства [6]. Тобто, уже на рівні законів гарантії щодо забезпечення такого ж рівного права на батьківство, як й на материнство немає, що звісно є недопустимим. Звісно, вирішити дану проблему можливо звертаючись безпосередньо до норм Конституції України щодо рівності, однак ситуація коли у більш деталізованих законодавчих актах захищається лише одна сторона є недопустимою, особливо враховуючи міжнародні документи, у яких наголошено на важливості забезпечення прав у сімейній сфері саме для чоловіків. Можливо дійти висновку, що діяльність органів місцевого самоврядування та КМУ, а також й Уповноваженого з прав людини щодо рівності у сімейній сфері вважати гарантією неможливо, більше того їх діяльність та правові норми навіть не сприяють утворенню такої рівності, наголошуючи на визначній ролі саме жінки, замість визначення балансу. Разом з тим, діяльність Уповноваженого з прав людини щодо контролю за рівністю прав та свобод чоловіків та жінок та щодо подання звернень про порушення рівності до правоохоронних органів України дійсно є гарантією, якщо ініціюється у разі порушення рівності прав особи незалежно від сфери та статі та допомагає відновленню рівності не лише у межах, що визначені законом, але для встановлення саме конституційної рівності.

Згідно з ст. 166 Конституції України, Кабінет Міністрів України забезпечує проведення політики у сферах праці й зайнятості населення, соціального захисту, освіти, науки і культури, охорони природи, екологічної безпеки і природокористування; спрямовує і координує роботу міністерств, інших органів виконавчої влади [1]. В контексті рівності прав й свобод чоловіків та жінок, такі правові норми уже можливо розглядати, як гарантії. Оскільки, саме Кабмін визначає спеціалізовані міністерства та центральні органи виконавчої влади, які й здійснюють забезпечення прав чоловіків та жінок, він же й здійснює моніторинг та контроль за такою діяльністю. Крім того, саме КМУ визначає напрями державної політики, а отже й швидкість, ефективність й доцільність застосування методів забезпечення рівності, а також саме Кабмін відповідає за актуалізацію діяльності спеціалізованих органів для забезпечення рівності у нових суспільних відносинах.

Ще одним гарантією в межах даного їх виду є діяльність Президента України, який відповідно до ч. 15 ст. 106 зупиняє дію актів Кабінету Міністрів України з мотивів невідповідності цій Конституції з одночасним зверненням до Конституційного Суду України щодо їх конституційності. Також, Президент України є суб'єктом законодавчої ініціативи відповідно до ст. 93 [1]. Аналізуючи норми щодо діяльності Кабміну та Президента України, можливо дійти висновку, що вони у сукупності становлять єдину послідовну гарантію щодо забезпечення рівності прав та свобод чоловіка й жінки через постійно здійснюваний нагляд та повноваження щодо їх захисту. Крім того, особливою є роль президента України щодо початку конституційного провадження, оскільки таким чином здійснюється залучення уже гарантії захисту з боку Конституційного Суду та утворюється більш стійкий механізм забезпечення.

Таким чином, сутністю конституційних гарантій забезпечення втілення прав та свобод щодо рівності чоловіків та жінок є встановлення таких повноважень діяльності органів публічної влади, які б забезпечували найбільш повну та збалансовану можливість чоловіками та жінками реалізовувати свої права. Важливо, щоб така діяльність завжди знаходилась під контролем, що допоможе більш детально слідкувати за уже згаданим балансом та рівністю прав даних суб'єктів.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ:

1. Конституція України: Закон України від 28.06.1996 р. № 254к/96-ВР. Відомості Верховної Ради України (ВВР). 1996 р. № 30. Ст. 141.
2. Луцький Р. П. Розвиток принципу рівності в сучасному позитивному праві. Принцип рівності у праві: теорія і практика. К.: Юрид. думка, 2014. С. 94-115.
3. Тацій В. Я., Петришин О. В., Барабаш Ю. Г. Конституція України: науково-практичний коментар. Х.: Право, 2011. 1126 с.
4. Оніщенко Н. М. Принцип рівності у соціальних відносинах. Принцип рівності у праві :теорія і практика. К.: Юрид. думка, 2014. С. 5-24
5. Про Кабінет Міністрів України: Закон України від 27.02.2014 № 794-VII. Відомості Верховної Ради України (ВВР).2014. № 13. С. 828.
6. Про місцеве самоврядування в Україні: Закон України від 21.05.1997 № 280/97-ВР. Відомості Верховної Ради України (ВВР).1997. № 24. С. 170.